

ZAVRŠENO 14. IZDANJE FESTIVALA PLESA I NEVERBALNOG KAZALIŠTA U SAVIČENTI

Katarza i propitkivanje sreće

"A place to bury strangers" predstava je koja se daje višestruko iščitavati, i koja je pogodna za razne interpretacije psihološke, ali i socijalne, društvene naravi, a sve to prikazano je usklađenim ritmom i figurama

SVETVINČENAT - Četrnaesto izdanje Festivala plesa i neverbalnog kazališta koje se u Savičenti održalo od 19. do 22. srpnja privedeno je kraju u ponedjeljak navečer bogatim i zanimljivim programom, a svi su akteri predstava ispraćeni ovacijama.

Počelo je u Mediteranskom plesnom centru gdje je izvedena "Đubrad prokleta", čiju režiju i koreografiju potpisuje Natalija Manojlović. Nastupile su: Sara Barbieri, Petra Chelfi, Ivana Pavlović, Nina Sakić, Karolina Šuša i Martina Tomić.

Priča o Slavenkama

Šest izvrsnih plesačica pojavljuje se u ovoj predstavi koja je dijelom i verbalna, a gdje se pred očima gledateljima otvara jedna osebnija priča koja se dotiče brojnih tematskih i interesnih sfera. Priča je to o Slavenkama, a sve putem raznih asocijacija, bilo iz prošlosti, bilo aktualnih, sadašnjih. Bilo je tu govora o schiavama, o bakama i djedovima koji su se borili za više ciljeve, a da to ujedno nije lamentacija za nekim prošlim vremenima, već jednostavno svojevrsna introspekcija, putovanje kroz kolektivnu prošlost i razne sfere življenja, a gdje između privatnog i kolektivnog postoji tanka granica koja je ujedno i vrlo naglašena. Jednostavnim, a opet sugestivnim scenskim efektima, predstava se daje iščitavati kroz više kodova, na

više načina, a može se i stalno nanovo iščitavati i (de)kodirati. Na samome početku predstave zatičemo izvođačice koje posjednute iza stola izvode ritmičnu koreografiju koristeći ruke koja je ujedno i vrlo znakovita, a koja simbolizira nezadovoljstvo, rutinsko u životu, nemogućnost promjene i slično.

Tu se i progovara i o raznim ulogama žena, ogoljuje ih se, postupkom (de)fragmentacije i prodiranjem u gusto semantičko tkivo aluzija i značenja.

Natalija Manojlović (1978.) kazališno iskustvo je započela kao plesačica i koreografkinja. Podijeljeni interes za kazalište i ples s vremenom pretvara u specifičan izraz koji razvija u autorskim projektima od 1998. do danas.

Kao druga predstava večeri u loži je izveden projekt ciparskih umjetnika "She who stays", a koreografiju i izvedbu potpisuje Milena Ugren Koulas.

Ova je predstava nadahnutu pričom o ženi koja je morala postati muškarac. Albanske zavjetovane djevice žene su koje se zavjetuju na djevičanstvo i nose mušku odjeću da bi živjele kao muškarci u patrijarhalnom društvu sjeverne Albanije.

Natrag bitku

Tradicija zavjetovanih djevoja razvila se iz Kanuna, propisa i zakona Lekë Dukagjinija, i koristila većinom u sjevernoj Albaniji i Kosovu od 15. stoljeća na dalje. Kanun nije vjerski dokument - poštuju ga mnoge skupine, među kojima rimokatolici, pravoslavci i muslimani. Prema zakonima Kanuna, prema ženama se odnosi kao prema vlasništvu obitelji i lišene su mnogih ljudskih prava...

Ta je teška tema, mnogima posve nepoznata, bila veliki izazov za pretvaranje u plesnu predstavu, posebice zato što je riječ o vrlo slo-

Izvršna predstava Natalije Manojlović

A place to bury strangers

ženom pitanju te o posve drukčijem mentalitetu. No, izvršna autorica te ujedno i izvođačica pokazala je da je ples zahvalan medij za svaku vrstu teme.

Plesačica i koreografkinja Milena Ugren Koulas i glazbenik George Koulas, također važan akter ove kratke predstave, surađuju već osam godina.

Uslijedila je "A place to bury strangers" predstava

koreografa Roberta Olivana koju su izveli plesači: Sol Vázquez, Spela Vodeb, Matias Marré, Felipe Salazar i Roberto Olivan. Ova predstava na neki način slijedi Rousseauov imperativ "natrag prirodi", samo što ovdje nije to povratak striktno prirodi već onome što je bitno, onome što određuje naše postupke, nekom početku, iskonu.

Predstava je to koja se

dade višestruko iščitavati, i koja je pogodna za razne interpretacije psihološke, ali i socijalne, društvene naravi, a sve to prikazano usklađenim ritmom i figurama.

Dakako da je to i svojevrsna katarza, putovanje u svjetove tjeskobe, nade, utopije gdje se stalno propitkuje o sreći.

Roberto Olivan studirao je na Performing Arts Research and Training Studios

(PARTS) i svoje prve korake kao profesionalni plesač napravio je s prestižnom Rosas Dance Company pod vodstvom Anne Terese de Keersmaeker.

Ciparskoj je umjetnici bio povjeren i završetak festivala. Naime Milena Ugren Koulas koreografirala je i izvela "House of heaven III" o nekim tradicijskim običajima s Cipra.

Vanessa BEGIĆ
 Snimio Dejan ŠTIFANIĆ